

Oh, boy!

M A R I E - A U D E M U R A I L

M A R I E - A U D E M U R A I L

Oh, boy!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Danielle Buysens-nak

*„A humor a méltóság kinyilatkoztatása, bizonyágtétel arról,
hogy az ember képes felülemelkedni az élet viszontagságain.”*

Romain Gary

Első fejezet,

amelyben a Morlevent gyerekek
megtudják, hogy elárvultak

A PÁRIZSI MERCŒUR UTCA 12. két éve szolgált otthonul a Morlevent családnak. Három gyereknek és két felnőttnek az első esztendőben. Három gyereknek és egy felnőttnek a másodikban. Ma reggelre már csak három gyereknek, a tizennégy éves Siméonnak, a nyolcéves Morgane-nak és az ötéves Venise-nek.

– Esküdjünk! – indítványozta Morgane. – Esküdjünk meg rá, hogy senki nem választhat szét minket. Hm, Siméon?

Venise már emelte is a kezét, esküre készen. De Siméon, a legidősebb Morlevent testvér továbbra is gondolataiba mélyedve gubbasztott a padlószőnyegen, hátát a falnak döntve. Csupán – itt egy pillantást vetett a karórájára – negyedórája maradt, hogy mentse a helyzetet. Hamarosan megjön a családvédelmis. „Végleges megoldást” ígért Siméonnak. Ez idáig csak ideiglenes megoldásokkal rukkolt elő: Venise dadusával, a szemközti házmesternővel meg a felettük lakó szomszédasszonnyal. Csakhogy ezek a derék emberek túlságosan féltek attól, hogy a nyakukba varrnak egy tizennégy, egy nyolc- és egy ötéves árvát. Így most ott rostokoltak a lakásban, és várták a „cocális nénit”, ahogy Venise nevezte.

– Be fog dugni minket egy otthonba – jósolta Siméon.

Merthogy egyetlen rokonuk sem volt, se egy nagyszülő, se egy nagybácsi, se egy nagynéni, még csak egy keresztapa sem. A Morlevent család három gyerekből állt, kész, pont. Venise kérdő tekintettel nézett a nővére.

– Az „otthon” – magyarázta Morgane – amolyan szállodaféleség azoknak a gyerekeknek, akiknek nincsenek szülei.

– Aha – mondta egyszerűen Venise.

Tegnap óta ők is olyan gyerekek voltak, akiknek nincsenek szülei. Venise ezt tökéletesen elfogadta. Az embereknek semmi okuk rá, hogy hazudjanak neki. Ugyanakkor semmi értelme nincs ennek. Lehet, hogy a mama meghalt, de attól még hétfőn el kell őt vinnie táncra, mert a tánctanár néni nem szereti, ha valaki hiányzik.

Siméon ránézett az órájára: még tíz perc. Tíz perce maradt. Az óra szíja felett meglátta azt a piros foltot, amely tegnap óta éktelenkedett a karján. Lejjebb húzta a ruhája ujját.

– A papa nem halt meg: eltűnt – mondta elgondolkodva. – Ebben az irányban fognak keresgélni.

Csak hogy már korábban is keresték, hogy megfiztessék vele a gyerektartást. Mindössze annyi derült ki, hogy nagyon fiatalon egyszer már megnősült és elhagyta a feleségét meg a...

– Megvan! – csettintett vézna ujjáival Siméon.

A megoldás. Megtalálta! Az apjuk első felesége? Ugyan, dehogy. Ő ugyanolyan lenne, mint Venise dadusa vagy a házmester néni. Amint odatuszkolnának három árvát a küszöbére, abban a minutumban ideiglenesmegoldás-fejet vágna. Nem. A végleges megoldást az ebből a házasságból született gyerekek jelentik.

– Ugyan... ugyanaz az apánk. Ugyan... ugyanabból a vérből származunk.

Siméon dadogott, annyira mellbe vágta ez a káprázatos felismerés. Vannak rokonaik! Jó, soha életükben nem látták őket, sőt neki is csak most jutottak eszébe először. De attól még ezeket az embereket ugyanúgy hívják, mint őket.

– Morlevent! Ők is Morlevent-ok, mint mi! Nem csak mi viseljük ezt az idétlen nevet! – ujjongott Siméon.

Öt perc. Öt perc múlva meg kell győznie a családvédelmist. Siméon keze ökölbe szorult.

– Na, akkor esküszünk, vagy nem? – nyaggatta Venise.

– Esküszünk – felelte a fiú. – Idehallgassatok, lányok! A világon rajtunk kívül más Morlevent-ok is vannak, nem tudom, hányan. Ők a mi féltestvéreink: bátyáink és nővéreink. Korábban születtek, mint mi. Idősebbek nálunk. Értitek? Őket KELL, hogy kinevezék gyámunknak.

Venise félig lehunyt szemhéja alól egy egész sereg kardot lengető fiatalembert látott előmasírozni: a Morlevent gyámokat. A gyakorlatiasabb Siméon viszont máris azon kezdett töprengeni, vajon kötelezhetők-e az idősebb testvérek az elárvult öcsök és húgok felnevelésére. Előrenyújtotta az öklét és meglepő komolysággal azt mondta:

– A Morlevent-ok vagy a halál!

Morgane rátette az öklét az övére, majd Venise fejezte be a kupacot, és ő is megismételte:

– A Morlevent-ok vagy a halál!

Aztán megkérdezte:

– Mi az ott, a karodon?

Siméon ruhaujja felcsúszott. A fiú morogva visszaráncigálta.

– Semmi. Beütöttem.

Ekkor hallották, hogy csapódik a bejárati ajtó. Bénédicte Horau érkezett meg, a szociális asszisztens.

– Megvan, gyerekek – jelentette be a lépcsőzéstől lihegve –, találtam egy megoldást!

– Mi is – válaszolta Siméon.

– Bizony, van egy csomó gyámtesónk! – tette hozzá Venise, képzletbeli kardjával Zorro Z-jét rajzolva a levegőbe.

Morgane igyekezett tárgyilagosabb lenni:

– Csak a papa első házasságából való féltestvéreinkről van szó. De a fél is sokat számít. A matekdogámra 19 és fél pontot kaptam, a barátnőm, Lexane, 19-et, így az enyém lett az osztályban a legjobb.

A szociális asszisztens elképedt ábrázata láttán Morgane újabb erőfeszítést tett, hogy elmagyarázza.

– A barátnőm, Lexane, kínai. Nem igaziak a szülei, mert örökbe fogadták. De ő úgy gondolja, hogy ez is jobb a semminél. Pont úgy, mint a féltesók: jobb egy fél, mintha semmilyen se lenne.

„Nagyon zaklatottak” – gondolta Bénédicte, akinek szüksége volt arra, hogy egyszerű dolgokba kapaszkodhasson.

– Jól van – mondta –, találtam nektek helyet egy közeli gyermekotthonban. Ez így nagyon praktikus lesz, mert továbbra is a saját iskolátokba járhattok és...

– Nem értette meg – vágott a szavába Siméon.

– Igen, mi a gyámбатыáinkhoz akarunk menni! – kotyogta Venise (aki határozottan a hímneműeket részesítette előnyben).

– Vagy megöljük magunkat – tette hozzá Morgane tisztán tájékoztató jelleggel.

Ez az utolsó mondat megriasztotta Bénédicte-et. Ugyanis hazudtak a Morlevent gyerekeknek, hogy ne düljék fel őket még jobban. Azt mondták nekik, hogy az édesanyjuk balesetet szenvedett, leesett a lépcsőn. Valójában mosogatószerrel ivott. Aztán a rátörő borzalmas

fájdalmaktól kirohant a lakásból, hogy segítséget kérjen. És lezuhant a lépcsőn. Öngyilkosság volt.

– Ide figyeljete, gyerekek...

– Nem, MAGA figyeljen ide! – szakította félbe ismét Siméon. – Vannak rokonaink, értesíteni kell őket. Apámnak már voltak gyerekei.

Siméonnak sejtelve sem volt róla, hogy hány és milyen neműek. Korábban sosem foglalkoztatta ez a kérdés. Egyszer, amikor rátört a depresszió, az anyja elszólta magát: „Az a szemét! Nem először hagyja el a gyerekeit!”

– A Morlevent nem gyakori név. Biztosan meg lehet találni őket – erősködött Siméon.

Bénédicte úgy ingatta a fejét, hogy az nem jelentett se igent, se nemet.

– Egyelőre elkísérlek benneteket az otthonba. Most ez a legsürgősebb.

– Nem – mondta Siméon. – Most az a legsürgősebb, hogy megtudjuk, meg lehet-e bízni a gyámsággal a féltestvéreket, abban az esetben, ha nagykorúak. Tudna nekem szerezni egy Polgári Törvénykönyvet?

Bénédicte Siméonra meredt, egyetlen szót sem tudott kinyögni. Hozzá volt szokva a kamaszokhoz. Tapasztalata szerint nem így szoktak beszélni.

– Intellektuálisan koraérett vagyok – mondta neki Siméon, szinte bocsánatkérően.

Mériot úr, a Folie-Méricourt városrész gyermekotthonának igazgatója először hallani sem akart arról, hogy az összes Morlevent testvért befogadja. Az ő intézménye kizárólag tizenkét és tizennyolc év közötti fiúknak nyújt szállást. Siméon jöhet, de a húgai nem.

– Nagyon zaklatottak – mondta Bénédicte az igazgatónak. – Ha szétválasztanánk őket, az érzelmileg katasztrofális lenne számukra. Igyekszem mielőbb befogadó családot találni nekik, addig azonban...

Miközben beszélt, körbenézett, mintha fel akarná mérni, jól vezet-e az otthont. A háta mögött kamaszok csocsóztak, a szokásos mondatok röpködtek: „Anyád!” „Erre még rábaszol!”

– A kis Morlevent-ok nagyon magányosak – szólalt meg ismét. – Jót fog tenni nekik, ha velük egykorú gyerekek között lehetnek.

– Egy öt- és egy nyolcévest nemigen lehet kamasznak nevezni – jegyezte meg még mindig vonakodva Mériot úr.

Bénédicte úgy döntött, új kártyát játszik ki: szóalmat ébreszt az igazgatóban.

– A helyzetük valóban tragikus. Az apjuk felszívódott, az anyjuk meg annyira kiborult idegileg, hogy mosogatószert ivott.

Az igazgató fájdalmas fintort vágott. Mögöttük abbamaradt a szitkozódás. A gyerekek füleltek.

– No jó, hozza el őket – engedett végül Mériot úr, akiben felébredt a lelkiismeret. – Hajlandó vagyok kisegíteni magát.

Így hát kivételesen Morgane és Venise is kapott egy icipici szobát a folie-méricourt-i gyermekotthonban. Akkorát, hogy azt gondolhatta az ember, a takarítószeres helyiséget ürítették ki nekik. Az egyetlen ablak egy aprócska udvarra nézett, ahol egy repedt csőből szennyvíz csöpögött, lehangoló ploccs-ploccsal visszhangozva a kövezeten. Hozzájuk képest a bátyjuknak királyi helye volt egy tágas és világos szobában. Sajnálatos módon azonban Siméonnak Tonyval, egy vele egykorú fiúval kellett osztoznia rajta. Siméon minden este áldotta a csocsó feltalálóját, Tony ugyanis minden este a „csocsószobában” jött össze a többiekkel. Ekkor, és csakis ekkor, Siméon elővehette a tankönyveit, melyeket a bőröndje mélyén rejtegetett. Régóta, egészen

pontosan a bölcsőde óta tudta, hogy jobban teszi, ha kortársai előtt titkolja másságát.

„Felmenthető a gyámság alól az, akinek kora, egészségi állapota, távolléte, vagy rendkívül igénybe vevő szakmai, illetve családi elfoglaltságai miatt különösen megterhelő lenne ez az újabb kötelezettség.”

Siméon a padlószőnyegen ült, hátát a falnak vetve, és alaposan megrágtá minden egyes szavát a Polgári Törvénykönyvnek, amelyet az iskolai könyvtárból kölcsönzött ki. A törvény alapján úgy tűnt, nehezen utasíthatja vissza egy kiskorú árva gyámságának vállalását az, aki nagyapja vagy nagyanyja az illetőnek. Semmi pontosat nem mondott viszont a testvérekről. A féltestvérekről még kevésbé. Siméon olvasását az ajtón hallatszó kaparászás szakította félbe. A húgai surrantak be a szobába.

– Nos? – kérdezte tiszteletteljesen Morgane.

– Haladok – felelte Siméon és becsukta a Polgári Törvénykönyvet.

– Aztán a Büntető Törvénykönyvet is átnyálazom, hogy megtudjam, hány év börtönt sóznak rám, ha kinyírom Nyúlfogat.

Nyúlfog volt Tony csúfneve.

– Nektek szerencsétek van – tette hozzá Siméon. – Ti együtt vagytok este.

Már járt a szobájukban, látta a két egymás mellett álló ágyat. Legszívesebben ott aludt volna a lábuknál, a plüssállatok között.

– Igen, de Morgane nem mesél olyan jól, mint a mama – nyafogott Venise.

Angyal szállt el a Morlevent gyerekek fölött. A nagy fájdalmak néma anyala.

– Persze, persze – mondta rekedten Siméon. – Kedden találkozunk a bíróval.

– Miért büntetnek meg minket? – csattant fel Venise. – Én nem tehetek róla, hogy a mama meghalt a lépcsőn.

Siméon Venise-re mutatva a nagyobbik húgához fordult:

– Elmagyarázod neki?

– Ez nem olyan bíró, aki büntet – kezdte Morgane. – Hanem, aki megmondja, hova fogunk menni az otthonból...

– Kinn magyarázd el neki – vágott közbe Siméon és az ajtóra mutatott. – Még gondolkoznom kell.

A lányok tiltakozás nélkül távoztak. Ha Siméon gondolkodott, az szent volt. A fiú az órájára pillantott. Negyed tíz. Az óraszík fölött a piros folt kezdett bekékölni. Egy másik is megjelent a másik karján. Nem akart erre gondolni.

– Negyed tíz – mondta félhangosan, hogy másra koncentráljon.

Fél tízkor újra itt lesz Nyúlfog. Szóval mennyi ideje is maradt? Negyedóra. Negyedórát sírhat.

„Az egész – gondolta Siméon a párnába fojtva a zokogását –, az egész csupán szer-ve-zés kérdése.”

Az éjszaka köré zárta karjait.

– Mama – sóhajtotta és elaludt.

Másnap reggel Siméon az egyik folyosón két nagydarab kamaszba botlott, akik szintén az otthonban laktak, de csak látásból ismerte őket. Elállták az útját.

– Igaz az, amit Nyúlfog tegnap este az anyádról mondott a csocsószobában?

Siméon felmérte a helyzetet. Egyedül volt a folyosón. A két másik egy fejjel magasabb volt nála. Nem térhet ki előlük, és provokálni sem érdemes őket.

– Fogalmam sincs, miről beszéltek – válaszolta végül közömbös hangon.

– Arról, hogy az anyád azért halt meg, mert beleivott a vécékacsába.

Fájdalom mart Siméon sovány testébe. Most értette meg azokat az iszonyattal vegyes szánakozó pillantásokat, a sutyorgást, amely elhalt, mihelyt belépett egy helyiségbe. Előbb rámosolygott a fiúkra, csak utána felelt:

– Baromság! Tűzhelytisztító volt!

A folie-méricourt-i otthon a nyomorúságos gyermeksorsok gyűjtőhelye volt. De ez, ez mindenen túltett. A két kamasz furcsamód meghunyászkodva a falhoz lapult, hogy utat engedjen Siméonnak. Amikor a fiú belépett az étkezőbe, azonnal látta, hogy a húgai, akik már az asztalnál ültek, sírtak.

– Mi a baj? – kérdezte tőlük, és ő is leült a bögréjével.

– Nyúlfog – felelte Morgane. – Azt mondta, hogy a mama azért halt meg, mert... mert... bele... brühühü...

Annyira elkezdett zokogni, hogy képtelen volt befejezni a mondatot. Siméon a kisebbik húga felé fordult, aki szégyenletes titokként suttozta:

– Mert beleivott a vécékacsába.

Siméon ismét mosolygással kezdte. Ez bevált trükk volt nála, hogy felkészüljön a válaszra, amikor váratlanul érte egy kérdés.

– Baromság! – jelentette ki végül ellentmondást nem tűrően. – Soha nem is volt otthon vécékacsa.

– Ja, tényleg! – sóhajtotta Venise tökéletesen megvigasztalódva.

Második fejezet,

amelyben a Morlevent gyerekek
az egyik háromkirályokra várnak

A **GYÁMÜGYI BÍRÓ**, Laurence Deschamps csinos, energikus, kicsit dundi nő volt, aki fekete csokoládén élt. Ötvenkét százalékos kakaótartalmú, egyszerre keserű és édes, roppanó és olvadó Nestlén, amelyet az íróasztala fiókjában tartott. A Morlevent-akta sivárságával szemben a bírónő úgy döntött, hogy egyszerre két jó fekete, jó kemény kockával is megajándékozza magát. Egyenesen a táblából harapott, benne hagyva erős fogazata lenyomatát.

– Tessék! – mondta kissé zavartan, amikor meghallotta, hogy kopognak.

Gyorsan belökte a fiókját és a kisujjával megtörölte a szája sarkát. Nyomasztotta a gondolat, hogy csokibajusszal látják, és lelepleződik a titka. Bénédicte Horau, a fiatal szociális asszisztens lépett be az irodájába. A két nő kevés ideje dolgozott együtt, nemigen ismerték még egymást.

– Foglaljon helyet! – mondta Laurence, még mindig csokoládétól pépes szájjal, aminek ellensúlyozására méltóságteljes arcot vágott.

Bénédicte megilletődve ereszkedett le a szék szélére.

– A kis Morlevent-ok ügyében hívtam – mondta a bírónő. – Először is: jól érzik magukat az otthonban, ahol elhelyezte őket?

A hangvétel nyers volt, Bénédicte szemrehányást vélt kihallani belőle. Merőn ránézett a bírónőre, nem igazán tudta, mit válaszoljon neki. „Maszatos vagyok a csokitól” – értette félre a pillantását Laurence, és fájdalmas merengésnek álcázva dörzsölgetni kezdte a szája szélét.

– Hogy viselkednek?

– Hát, nem is tu... Zaklatottak – mondta Bénédicte, kedvenc szavába kapaszkodva.

– Ez érthető. A legidősebb... fiú, ugye?

– Igen. Siméon.

– Tizennégy éves, ha jól tudom?

– Igen.

– Magába forduló vagy inkább agresszív típus?

– Nnnem az – mondta tétovázva Bénédicte, aki nem igazán tudta, mit is gondoljon a fiúról.

– Szokott beszélni? – faggatózott tovább a bírónő. – Nagyon meg van rendülve?

– Nem... nem igazán.

A bírónő ingerülten lapozott bele az aktába.

– Hihetetlen! – mondta. – Teljesen magukra vannak hagyatva! Sehol egy rokon, sehol egy barát. Semmi. Társadalmi úr. Nemigen látom, hogy tudnék gyámot kinevezni, vagy családtanácsot felállítani.

– Ott van Venise dadusa. Ő hajlandó a kicsivel törődni addig, amíg nem találunk neki befogadó családot.

– Iiiiiigen – sóhajtott a Laurence Deschamps. – De kár lenne szétválasztani a testvéreket. Tizennégy éves, ugye, a fiú? Akkor most... kilencedikes?

– Tizenkettedikes – hebegte a szociális asszisztens.

– Nem. Tizennégy évesen nem – igazította helyre a bírónő, mint-ha a dolog magától értetődő lenne.

Aztán felvonta a szemöldökét, mivel az aktában a következőt olvasta: „Siméon Morlevent, 14 éves, 12. osztályos a Szent Klotild Magángimnázium reátagozatán.”

– De hát akkor ez egy csodabogár! – kiáltott fel a bírónő.

– Az bizony! – mondta megkönnyebbülten Bénédicte, akit feszélyezett Siméon. – Nem olyan, mint egy normális gyerek. Amúgy azt állítja magáról, hogy intellektuálisan koraérett.

– Nyilván az – jegyezte meg Laurence.

A Morlevent-ügy egyszeriben érdekfeszítővé vált számára. Egy kivételes intellektuális képességekkel rendelkező fiatal sorsát tartotta a kezében. „Siméon Morlevent” – már maga a név is izgalmas. Romantikus. Egy szép, vadóc kamaszfiú... Laurence-ban rettenetes szeretetéttség lángolt, amit a csokoládé teljes egészében nem csillapított. Egy tehetséges fiatalemberre vigyázni, segíteni neki abban, hogy megtalálja az egyensúlyát, terelgetni őt az életben... Ilyen gondolatok kavargtak zavarosan a fejében, miközben azt ismételte magában: „Siméon Morlevent”.

– Mit is mondott? – rezzent össze hirtelen.

A családvédelmis ugyanis tovább beszélt, míg a bírónő átadta magát az ábrándozásnak.

– A féltestvéreket említettem...

– Miféle féltestvéreket? – lepődött meg Laurence.

– Úgy tűnik, vannak más Morlevent-ok is. Az apának állítólag volt egy első házassága, amelyből gyerekei is születtek.

– Ez nem szerepel az aktában.

– A kölyök ezt állítja.

Bénédicte nem szerette a hangnemet, ahogy Siméon ezt előadta neki.

– Ha ezek a Morlevent-ok léteznek – mondta a bírónő –, az nagy jelentőséggel bír. A név bizonyára nem gyakori. Utána kell nézni, hogy...

Be sem fejezte a mondatot, megpördült a székével, hogy szembeforduljon a számítógéppel. Néhány gyors mozdulat, s már fenn is volt az interneten. A telefontudakozó oldalára beírta: MORLEVENT PÁRIZS. A kereső két találatot dobott ki. Az egyik dr. Josiane Morlevent volt, a másik egy bizonyos Barthélemy Morlevent. A bírónő feljegyezte a két címet, majd a biztonság kedvéért a keresést egész Franciaországra kiterjesztette. Senki mást nem talált.

Laurence belenézett a határidőnaplójába. A Morlevent gyerekeket a jövő keddre hívatta be. Ma péntek van. Addig gyorsan le kell futtatnia a maga kis nyomozását. Dr. Josiane Morlevent nem messze lakik az irodájától. Nála fogja kezdeni holnap.

Szombat reggel a bírónő egy polgári bérház tövében találta magát, a Montsouris park közelében. Dr. Morlevent szemészorvos volt. Egy középkorú és – Laurence örömeire – igen jól táplált asszonyosság nyitott neki ajtót nagy ünnepélyességgel.

– Időpontja van?

– Nem. Laurence Deschamps vagyok, gyámügyi bíró.

Laurence tisztában volt vele, hogy a titulusa elég homályos képzetet kelt az emberek fejében, a „bíró” szó azonban elegendő ahhoz, hogy megrémítse őket. Dr. Morlevent titkárnöje is súlyos kebléhez kapott, mintha csak a szívverését ellenőrizné.

– Mi történt? – kérdezte.

– Semmi komoly – felelte a bírónő, majd az árvákra gondolva hozzátette: – Legalábbis dr. Morlevent-ra nézve semmi komoly. Az apjáról, Georges Morlevent-ről kívántam volna vele beszélni.

– De hát ő nem is az apja! – kiáltott fel az asszonyság. – A lányomat... Morlevent doktornő ugyanis a lányom...

Laurence bólintott, hogy felfogta.

– A lányomat örökbe fogadta az első férjem. Az ő nevét viseli, de ez minden.

Josiane Morlevent tehát egy házasságon kívül született gyermek, akit Georges Morlevent a nevére vett. Nincs vér szerinti kapcsolata a három kis Morlevent-nal.

– Georges talán elhunyt? – tapogatózott a jóasszony, és a szembo-gara mélyén szikra villant.

A bírónő ajka kissé sajnálkozó mosolyra húzódott.

– Nem örökségről van szó, asszonyom. Vagy akkor egy elég nehezen vállalható örökségről. Morlevent úr után három kiskorú gyermek maradt, akiket fel kell nevelni.

Az asszonyság pontosan úgy lépett hátra, mintha valami leválni készülné a mennyezetről, ami azzal fenyegeti, hogy összezúzza.

– Ó! De hát megmondtam önnek, nem? A lányomnak semmi köze Georges Morlevent-hoz. Az égvilágon semmi. Ahogy nekem sem.

A hangja élessé vált. Majdhogynem durvává. Laurence Deschamps érezte, hogy előnti a düh. Még szerencse, hogy Siméon, a kis zseni, semmiféle rokonságban nem áll ezzel a perszónával!

– A nevük azonos – mondta végül Laurence. – Szeretném, ha a lánya december 13-án, kedden, tizenegy órakor megjelenne az irodámban. Lehet, hogy ő kissé jobban érintettnek érzi majd magát, mint ön.

Mihelyt kiért az utcára, méghozzá meglehetősen elégedetlenül, Laurence rájött, hogy elfelejtette feltenni az egyetlen kérdést, amelynek még volt jelentősége. Barthélemy Morlevent is egy házasságon kívül született gyermek, akit Georges Morlevent a nevére vett? Ha így áll a helyzet, akkor a kis Morlevent-ok rokonokba vetett utolsó reménye is szertefoszlik. Állami gondozottak lesznek, intézetek és nevelőszülők között hányódnak majd, egy valószínűtlen örökbefogadásra várva.

Barthélemy Morlevent a Marais negyedben lakott, egy lift nélküli ház ötödik emeletén. Ez a felfedezés, a meredek lépcső alján, olyannyira letaglózta a bírónőt, hogy fél kézzel belekotort a táskájába. Egy apró csuklómozdulat, és krakk, már le is tört egy kockát a táblából. Lopva a szájába csúsztatta. Mivel öt emelet állt előtte, Laurence úgy döntött, nem rágja szét a csokit, inkább elszopogatja. Kész gyönyörűség volt hagyni, hogy a kakaómassza lágyan szétterüljön a nyelvén, bevonja a szájpadlását, felhabosodjék az ínyén – ugyanakkor gyötrellem is volt megállni, hogy ne mélyessze bele a fogát a kocka kemény kis szívébe. De nem, nem szabad. A megpuhult kocka ide-oda csuszszant a rágófogak malma között, anélkül, hogy azok megőrölték volna. A negyedik emeleten Laurence nem bírta tovább, összeroppanította azt, ami a csokoládéból megmaradt.

– Barthélemy Morlevent?

– Nem. Én Léo 'gyok.

Egy cérnahangú és elég csúf fiatalember ácsorgott az ajtórésben.

– Laurence Deschamps, gyámügyi bíró. Morlevent úrral szeretnék beszélni.

– 'cs itt. M'lyen ügyben?

A fiú affektálva beszélt, a szavak felét elnyelte.

– Az édesapja, Georges Morlevent ügyében.

A fiatalember, aki eddig erősen jobbra döntötte a csípőjét, most hirtelen balra billentette.

– Bart magasról tesz a zapjára! – csattant fel.

– Lehet – mondta Laurence. – De nem az ön dolga ezt megítélni. Látni kívánom Morlevent urat tizenharmadikán kedden, tizenegy órakor. Tessék, itt a névjegykártyám. Nem fogja elfelejteni? Feltétlenül el kell jönnie! A törvény kötelezi rá.

A fiú nem vágott vissza azzal, hogy magasról tesz rá, de a szeme, ahogy jobbra-balra cikázott a fiatal nő tekintetét kerülve, elmondta helyette.

Amikor hazaért, Laurence-nak az volt az érzése, hogy elvesztegette a délelőttjét. Ki venne a nyakába három árvát, hacsak nem kényyszerítik erre? Aztán elismételte magában a kis zseni nevét: „Siméon Morlevent”, és elmosolyodott. Ő. Majd ő törődik vele.

Siméonnak azonban egészen más tervei voltak. Addig puhította a családvédelmist, míg meg nem tudott tőle mindent, amit az a saját kis nyomozása során a többi Morlevent-ről kiderített. Hétfő este a kicsik szobájában Siméon megbeszélést tartott a húgaival, amit ők *pow-wow*-nak neveztek. Indián szokás szerint mindhárman takaróba burkolózva, törökülésben ültek a padlószőnyegen és tanácskoztak. Amikor még családban éltek, a Morlevent gyerekek egy égő pipát is körbeadogattak az esti *pow-wow*-k során. Georges, az apjuk, viccesnek találta ezt. Ő minden különbséget támogatott. „Felelőtlen vagy”, mondta neki mindig a mama. Addig-addig mondogatta, hogy az apjuk végül bebizonyította, igaza van. Azzal, hogy elment.

– Idehallgassatok, lányok – mondta Siméon törökülésben kupo-rogva a takarójában. – A helyzet a következő. Két másik Morlevent él még a Földön.

– Fiúk vagy lányok? – tudakolta Venise, aki számára a kérdés központi jelentőséggel bírt.

– Az egyik nő. Szemész.

Venise-nek még csak kérnie sem kellett a nővérét, hogy magyarázza el. Mintha Siméon feliratozott változata lenne, Morgane már mondta is:

– Olyan orvos, aki a szemet gyógyítja.

– Josiane-nak hívják. Valójában nem is igazi Morlevent. Azért hívják úgy, mint minket, mert a papa a nevére vette.

– Rátette a nevére? Azt hogy? – kérdezte Venise.

Siméon intett a nagyobbik húgának. Morgane csak egy pillanatra tétovázott.

– Ez azt jelenti, hogy örökbe fogadta. Ahogy az osztálytársamat, Lexane-t is örökbe fogadták.

– Aha – bólintott engedelmesen a kishúga.

– A másik Morlevent már igazi. Ő tényleg a féltestvérünk. Egy régiségkereskedésben dolgozik.

Siméon irtózott attól a szótól, hogy „eladó”. Az eladó egyenlő a hülyével. De a legjobbat a végére tartogatta.

– Barthélemynek hívják.

– Húúú! – lehelte a két lány.

– Mint az egyik háromkirályokat! – lelkendezett Venise.

Morgane és Siméon mosolyogva összenézett. Mindketten tudták, hogy a kishúguk Balthazarral¹ tévesztette össze. De egy teveháton

¹ A kis Jézust meglátogató három napkeleti bölcset (a háromkirályokat) franciául Balthazarnak, Gaspard-nak és Melchiornak hívják. – *a ford.*

érkező báty gondolata nekik is kedvükre való volt. Hosszú, bűvölettel teli csend telepedett rájuk.

Siméon, aki pedig annyira intelligens volt, egy pillanatra nem feltételezte, hogy ez a báty esetleg magasról tesz rájuk...

A bírónő viszont nem ringatta magát hasonló illúziókba ezen a kedd délelőttön, amikor az összes beidézett Morlevent-ra várt. A találkozó előtt átbeszélte a tényállást a szociális asszisztenssel.

– Josiane Morlevent harminchét éves – tájékoztatta Bénédicte Horau. – Igazából Josiane Ponsnak kellene, hogy hívják. Ötéves korában fogadta örökbe Georges Morlevent. És most már végképp nem kellene ezt a nevet viselnie.

– Hogyhogy? – csodálkozott Laurence.

– Három évvel ezelőtt hozzáment egy Tanpié nevű illetőhöz. De a páciensei miatt nem akarta megváltoztatni a nevét.

A szemészorvost csakugyan hajszálvékony szál kapcsolta a Morlevent gyerekekhez.

– Kár! – sóhajtott a bírónő. – Egy orvos az úri negyedből igazán jól jött volna a gyámság szempontjából.

A két fiatal nő összemosolygott. Ki-ki a maga módján, de mindketten a szívükön viselték a Morlevent-ügyet, és ez közelebb hozta őket egymáshoz.

– Barthélemy Morlevent mindössze huszonhat éves – folytatta Bénédicte.

– Találkozott vele?

– Nem. Amúgy a szemésszel sem találkoztam. Barthélemy valóban Georges Morlevent fia, de soha nem ismerte az apját.

– Egy igazi féltestvér – mondta tünődve a bírónő.

Rá lehet löcsölni egy ilyen fiatal férfira három gyermek nyomasztó felelősségét? És ha nem lenne hajlandó kapcsolatba lépni a testvéreivel, vajon fenyegetheti-e szankciókkal?

– Igen, tessék!

Laurence egy pillantást vetett az órájára. Még csak 10 óra 50 volt.

– Josiane Morlevent – jelentette be a titkárnő a résnyire nyitott ajtón.

– Nocsak, nocsak – dűnnyögte a bírónő. – Az orvos az úri negyedből.

A szociális asszisztens felállt a székéről. A kíváncsiságtól megfeszült az arca. A Morlevent gyerekek helyzete olyan reménytelennek tűnt, hogy szinte csak Zorróra számíthattak. Ez alkalommal Zorro galamszürke kosztümöt és Rodier pulóvert viselt.

– Jó napot, hölgyeim. Ön Deschamps bírónő? Meg kell mondanom, rendkívül kellemetlen helyzetbe hozott azzal, hogy ma délelőttre behívatott. Egy idős hölgy zöld hályogját kellett volna megműtenem pontban tizenegy órakor. Nem lehet így felborítani egy orvos napirendjét!

Josiane Morlevent kimérten adta elő a mondókáját. Ő, kérem, nem akárki. Amit nem árt, ha rögtön az elején tisztáz.

– Sajnálom, hogy felforgattam a napját – felelte Laurence, akin kezdett úrrá lenni a csokoládééhség. – Igaz, csupán három gyermekről van szó, akiket elhagyott az apjuk, az anyjuk pedig meghalt.

– Köszönöm az erkölcsi leckét – gúnyolódott a szemész és leült. – Térjünk a tényekre. Ezeknek a gyerekeknek tehát nincsenek nagyszüleiük?

– Egyetlen rokonuk sincs önön és...

– Nem vagyok a rokonuk – vágott a szavába Josiane.

– Adoptálás révén ön is Morlevent.

– Ha alaposabban megnézzük, mindannyian rokonok vagyunk – ironizált újra Josiane. – Hány évesek?

– Tizennégy, kilenc és öt.

– Ötéves... Fiú?

– Kislány.

– Kislány... Végső esetben... – mondta a doktornő olyan fintorral, mint egy vásárló, aki hajlandó kísértésbe esni. – Külsőre aranyos?

– Nem tudom. Nem láttam.

Bénédicte és Laurence felháborodott pillantást váltott. A két fiatal nő nem sejtette, hogy a szemészorvos három éve próbál teherbe esni, és hogy a három sikertelen mesterséges megtermékenyítés már-már depresszióba taszította. Szóval egy készen kapott ötéves kislány, ha szép és okos, végső soron miért is ne? Josiane egyébként is hallott már olyat, hogy néha az örökbefogadás után esik valaki teherbe.

– Természetesen a másik kettőről szó sem lehet – tette hozzá, vizszakézből félresöpörve Morgane-t és Siméont.

Ők túl idősek.

– El akarjuk kerülni, hogy szét kelljen választani a testvéreket – szólt közbe a szociális asszisztens.

– Mi ez? Nyereménysett? – kérdezte Josiane megint azon az ironikus hangon, ami oly kevésbé illett a helyzethez. – Sok sikert kívánok a nyertesnek!

Az ajtón három halk koppanás szakította félbe a társalgást.

– Itt vannak a gyerekek – jelezte a titkárnő szánakozó arckifejezéssel, amit kötelességének érzett felölni.

A bírónőt mintha szíven ütötték volna. Mindjárt meglátja az ő kis csodagyerekeit! Anélkül, hogy ez tudatosult volna benne, rengeteget gondolt rá. Gondolatban ő is elválasztotta az egyik Morlevent testvért

a többtől. Amikor beléptek az irodába, a fiú maga előtt terelgetve a hűgait, a bíró és a szemész azonnal megértette, egyetlen tömb áll előttük. Ahhoz, hogy egyik vagy a másik gyereket leválasszák róla, a láncfűrészt kellene rájuk eresztieni. Ahogy meglátta Siméont, Laurence-nak óhatatlanul egy csalódott kis „oh!” szaladt ki a száján. A szép kamasz valójában egy cingár fiú volt, aki gyanakvóan pislogott a kerek szemüvege mögött. A középsőnek, Morgane-nak minden adottsága megvolt ahhoz, hogy „pápaszemes bagolynak” nevezzék: turcsi orr, amelyen piros keretes szemüveg ült, hozzá elálló fülek, amelyeket egy hajpánttal gondosan ki is emelt.

– Ki az, aki bírál? – kérdezte Venice.

Vékony hangocskája tüstént mosolyt csalt a három felnőtt arcára.

– Imádni való – lehelte félhangosan Josiane.

Venise pontosan az a fajta kislány volt, amelyet egy Rodier pulóvert viselő hölgy kívánhatott magának. Meleg fényű aranyhaj, vakítóan kék szem: szakasztott az a baba, akinek a láttán kinyúlnak a karok: „Őt akarom!” Josiane mindazonáltal megtartóztatta magát, mivel Siméon, megérezve, honnan fúj a szél, a kicsi vállára tette a kezét.

– Én vagyok a bíró – felelte Laurence. – De nyugodj meg, azért vagyok itt, hogy segítsék nektek. Foglalatok helyet mindannyian.

Laurence a szeme sarkából figyelte Siméont. Hátradőlt a székén és keresztbe fonta a karját. Laurence bemutatta a jelenlévőket.

– Ugye ismeritek már Bénédicte-et, a családvédelmi asszisztenst? Ő pedig itt Josiane Morlevent...

– Nem tudom miért, de itt minden néni olyan szép! – ámuldozott a kicsi.

A megjegyzés éppoly helytálló volt, mint amilyen váratlan. A három fiatal nő elnevette magát.

– Josiane Morlevent ugyanazt a nevet viseli, mint ti – folytatta a bírónő, főként a két kisebbhez intézve a szót. – De ő mégsem teljesen rokonotok. Mondjuk úgy, hogy...

Laurence két másodpercig tétovázott. Ez eggyel több volt annál, amit a türelmetlen Siméon el tudott viselni.

– A féltestvérünk féltestvére – fejezte be a mondatot.

A bírónő ebből a szemszögből még nem vette figyelembe a dolgokat.

– Nos, igen, így is mondhatjuk. Remekül össze tudja foglalni a lényegét, Siméon.

A fiú értékelte a magázást. Köszönetképpen kicsit megbiccentette a fejét.

– Sikerül a tanulásra koncentrálnia? – kérdezte tőle Laurence.

– A legutóbbi fizikadolgozatom csak ötös alá lett. De nem hiszem, hogy ez lenne most a fő probléma.

Ahogy befejezte a mondatot, Siméon azonnal érezte, hogy bakot lőtt. Beképzeltnek mutatkozott. És mint sokszor, most sem azt mondta, amit a szíve diktált. Azt kellett volna felelnie: „Érdekel is engem az iskola! Barthélemyt akarom látni. A bátyámat akarom. Szükségem van rá.” A szeme bepárasodott a lencse mögött.

– Hol van Barthélemy? – kérdezte Morgane, aki akkor is tolmácsolta a bátyját, ha az nem mondott semmit.

– Késik – állapította meg Laurence.

– Nehéz leparkolnia a tevével – jegyezte meg halkán Siméon.

A két kislány kuncogni kezdett.

– Merthogy azt hiszik, el fog jönni? – szólalt meg Josiane. – Nem ismerik Barthélemyt. Ő csak saját magával foglalkozik. Amúgy pedig mel...

Kopp, kopp, kopp.

– Morlevent úr – jelentette be a titkárnő.

A három gyerek izgalomában felállt. Amióta tudtak a bátyjuk létezéséről, csakis ő járt a fejükben. Venise már négy rajzot is készített neki. Barthélemy belépett, kissé zihált, mivel futott.

– Ide kell jönni a bíróhoz? – dadogta olyan ábrázattal, mint aki a holdról pottyant le.

Laurence és Bénédicte szája tátva maradt a csodálkozástól. A Elbűvölő Herceg! Végre! Ugyanakkor a bírónő felfigyelt néhány kissé zavaró részletre: a fülbevalóra, a december közepéhez képest kifogástalanul napbarnított bőrre és a szőkített tincsekre.

– Hol van a rajzom? Gyorsan, a házaspár rajzomat! – nyöszörgött Venise.

Siméon nem találta. A bátyja megjelenése felzaklatta. Ő egy két méter magas Barthélemyt képzel el, aki reszelős hangon azt mondja: „Na mozgás, skacok, ne szütyörögjünk itt! Indulunk Ausztráliába!”

– Gőzöm sincs, mit akarnak tőlem, de ártatlannak vallom magam – mondta Barthélemy furcsán nyafogós hangon. – Oh, boy! Te is itt vagy, Josiane?

A szemész arra sem vette a fáradságot, hogy válaszoljon neki.

– Morlevent úr – fordult hozzá meglehetősen ünnepélyes hangon a bírónő –, ezek itt az ön a féltestvérei: Siméon, Morgane és Venise Morlevent.

– Az én... az én... – fulladozott Barthélemy.

Venise odaperdült elé a végre előkerült rajzzal.

– Rajzoltam neked egy házat – magyarázta. – Azt, ahol majd veled fogunk lakni. Ez itt az én emeletes ágyam, az pedig ott a mélyhűtő.

Barthélemy lehajolt, hogy jobban hallja a kicsi kommentárjait. Minden egyes pontosításnál rémült arccal azt lehelte: „Oh, boy!”

– Három szívet is rajzoltam neked a neveddel, mert kicsit szeretlek, meg nagyon, meg nagyon-nagyon!

Ahogy egymásra néztek, szinte összeért az orruk, és ekkor Venise feltette az alapvető kérdést, azt, amivel első körben szelektálni lehet a rosszak és a jók között.

– Szeretsz pusztit kapni?

A meglepett mosoly két gödröcskét vájt Barthélemy arcába. Venise a nyaka köré fonta a karját és pontosan arra a helyre cuppantott egy pusztit, amit a bírónő is választott volna. A gödröcske mélyére. Siméon tudta, hogy a kishúga ösztönösen azt teszi, amit tennie kell. De attól még egy csipetnyi féltékeny szúrást érzett a bordái között. Josiane Morlevent ide-oda fészkelődött a székén. Micsoda, csak nem fogják már ezt a kicsit Barthélemyre bízni! A józan ész és az erkölcs is ellentmond ennek.

– Foglaljon helyet, Morlevent úr! – szólt a bírónő.

Egy székkal kevesebb volt a kelleténél.

– Sebjaj – mondta Venise.

Azzal feltelepedett a bátyja ölébe, mindenki irigységtől vérző szívvel nézte őket. Egyik szebb volt, mint a másik, mintha egyenesen egy tündérmeséből léptek volna elő, amely az ostoba „Hugica és bátyuska” címet viseli. A genetikai lottónak nem mindenki nyertese. „Az a szép, akinek a szeme kék” : ez volt Venise és Barthélemy. „Akinek a szeme barna, annak turcsi az orra”: ez volt Morgane és Siméon.

– Morlevent úr – folytatta a bírónő –, az itt jelenlévő féltestvéreinek immár nincs családja, mivel édesapjuk, Georges Morlevent eltűnt, édesanyjuk, Catherine Dufour pedig elhalálozott.

– Ez gáz – ismerte el Barthélemy, látván, hogy a bírónő valamiféle reakciót vár tőle.

Mivel az Elbűvölő Herceg szemlátomást kissé lassan kapcsolt, Laurence úgy döntött, kész tények elé állítja.

– Mint idősebb fivért, önt gondoltuk megbízni a Morlevent gyermekek gyámságával.

– De hát láthatják, hogy abszolút alkalmatlan rá! – csattant fel Josiane.

– Az attól függ – mondta durcásan Barthélemy. – Mi ez a gyámság izé?

A bírónő mérsékelten értékelte az „izét” és válaszképpen a Polgári Törvénykönyvet kezdte citálni ingerült hangon:

– A gyám, Morlevent úr, gondoskodik a gyámsága alatt álló kiskorú neveléséről, ellátja a törvényes képviselését és jó családfőként kezeli a vagyont.

– De hát ez nevetséges! – tört ki Josiane, akít a jelenet egyre inkább kétségbeesésbe kergetett. – „Jó családfőként”! Láthatják, hogy Bart mel...

– Melegszívű! – vágott közbe szinte üvöltve a bírónő, hogy beléfojtsa a szót.

– Háromszorosan is – tette hozzá leleményesen Venise.

– Nemde, Morlevent úr? – szegezte neki a kérdést Laurence.

– De igen, bár nem igazán értem. Mi ez a gyámság izé?

– Oh, boy! – suttopta maga elé Siméon a szemét forgatva.